Ciprian Mitoceanu

Triunghi mortal

— Să-mi trag una, silabisi îndelung Susan Ward, pe măsură ce tasta cuvintele. Nu, şi nici nu mă interesează.

Blueinterest îi trimise un emoticon pornografic, după care închise.

— Pagubă în ciuperci, chicoti Susan. Şi aşa nu mă interesai în mod deosebit, băiețică.

Parcurse încă o dată lista celor aflați on line.

Destul de săracă, îşi spuse. Nimeni cu care să porți o discuție interesantă. Oamenii ăştia chiar mai aveau şi altceva de făcut?

Încercă să-şi dezmorțească spinarea înțepenită cu câteva exerciții pe care le aflase tot de la unul dintre prietenii virtuali. Poate că era timpul să mai facă şi altceva. La drept vorbind, nu intrase pe mess decât de vreo jumătate de oră, dar deja se plictisise. Şi Blueinterest, cu propunerile lui porcoase. Mă rog, omul îşi încercase norocul, Susan era decisă să treacă peste asta. Dacă ar fi fost ceva mai. Mai puțin direct, poate că ar fi acceptat. Şi ei îi lipsea un bărbat, un bărbat adevărat, de ceva vreme. Cât trecuse, de fapt, de când o terminase cu Randy? Începu să socotească. Ia să vedem. Numără lunile pe degetele de la mâna stângă. După câteva secunde concluzionă destul de stânjenită că mai avea nevoie şi de degetele de la mâna dreaptă. Opt luni. Opt luni fără nici un bărbat în viața ei, dacă nu-i punea la socoteală (şi în nici un caz nu erau de pus la socoteală) cei cu care pierduse vremea pe mess. Dacă Blue ar fi avut mai mult tact

şi ar fi pus întrebarea altfel. Blue, băiatule, ai ratat ceva ce putea fi partida secolului, parcă aşa îi spusese Michael Douglas în filmul ăla. Cum se chema filmul ăla? Ăla cu blonda criminală. Criminală din toate punctele de vedere. În fine, nu mai conta. Blue ratase şansa şi ea odată cu el. Poate că Blue butona acum de zor, încercând să recupereze timpul pierdut în speranța că nu-şi va termina seara cu o labă tristă. În ceea ce o privea pe ea personal, Susan era dispusă să mai aştepte.

Brusc, i se făcu poftă de o cafea. O cafea tare, care s-o mai înviorеze puțin.

În drum spre bucătărie, dădu drumul televizorului. Aproape că uitase de televizor. Era ora cinci, ora la care favoritul ei mai apărea din când în când pe sticlă.

— Situația este sub control.

Brad Henderson, reporterul aranjat la patru ace, tocmai lua interviu unui locotenent de poliție. Susan îşi aruncă privirea pe ceas. Ora cinci şi zece. Normal. În ceea ce-i priveşte pe cei de la canalele de ştiri, aceasta era ora de crime. În ceea ce o privea pe ea, era ora la care îl putea vedea pe Brad Henderson. Mişto băiatul ăsta.

Constată că în cutia metalică nu se mai aflau decât câteva fire de cafea.

— Ce şmecherie, îşi spuse, am uitat şi de cafea. Nici cât să pui pe o măsea.

Asta e, seara asta o să stea fără cafea. Nu avea nici un chef să conducă până la hipermarket şi înapoi doar pentru un pachet de cafea. O să se descurce şi fără. Dacă putea rezista fără un bărbat în viața ei, putea rezista şi fără cafea. O să se uite la ştiri sau poate o să caute ceva interesant în rețea. Susan, Susan. Ce pereche mişto erați tu şi Randy şi ce singură eşti acum. Probabil că Randy se distrează de minune prin Jamaica, regulând tot ce-i cade în mână în timp ce tu nici de o cafea ca lumea nu ai parte. Asta e, dacă n-ai fost în stare să-i suporți toate toanele. Dă-l în mă-sa de mascul feroce.

Se întinse pe canapea, cu ochii țintă la televizor. Brad Henderson, cu ochii lui măriți din cauza ochelarilor cu lentile gen fund de borcan, clipea des, parcă sorbind cuvintele reprezentantului poliției. Auzise Brad de lentile de contact? Pariu că i-ar sta mai mişto fără ramele alea uriaşe pe nas.

— Totuşi, nu vedeți un motiv de îngrijorare? Cotcodăci Brad, aproape împungându-l pe polițist cu microfonul lui dintr-o altă epocă.

— Motive de îngrijorare au fost şi există întotdeauna, atunci când este vorba despre criminali, răspunse polițistul, vizibil stânjenit de atitudinea deloc cordială a reporterului. Totdeauna criminalii au fost un motiv de îngrijorare, dar este foarte important ca populația să nu intre în panică. Nu este cazul să creăm o psihoză. După indiciile noastre, criminalul atacă în locuri izolate, departe de zonele în care potențiala victimă poate fi auzită atunci când strigă după ajutor.

— Şapte crime în şase luni. Nu văd de ce nu s-ar panica populația.

— Sunt multe, e adevărat, dar trebuie să avem în vedere că victimele au fost mai degrabă prada propriei ignoranțe. Niciuna dintre victime nu a fost răpită din casă şi nici de pe stradă. Toate femeile l-au însoțit, foarte probabil, de bună voie, pe criminal în locurile unde au fost asasinate.

— De bună voie?!

— Cel puțin aşa se pare.

— Dar dacă au fost amenințate cu vreo armă, ceva.

— Este o variantă pe care o luăm în calcul, desigur, deşi este puțin probabilă. Conform datelor centralizate, victimele se încadrează în următorul tipar: femei tinere, până în douăzeci şi cinci de ani, singure, deosebit de atrăgătoare, aflate în căutarea bărbatului ideal.

— Şi bărbatul asasinat?

— Se pare că la mijloc a fost vorba despre o confuzie din partea criminalului. Bărbatul ucis avea, într-adevăr, un profil uşor efeminat. Purta părul lung şi haine unisex. Destul de posibil să fi ucis din greşeală.

— Există un cerc de suspecți?
— Desigur. Din păcate lucrurile avansează destul de greu, în condițiile în care lipsesc cu desăvârşire martorii, iar criminalul a lăsat prea puține indicii care să poată duce la o identificare rapidă. Conform profilului elaborat de specialiştii noştri în psihologie infracțională, este vorba despre un bărbat, foarte posibil alb, deosebit de atrăgător, care ştie să câştige încrederea interlocutorilor, mai ales a celor de sex feminin. Înalt şi foarte puternic, dreptaci. Este foarte posibil să aibă asupra lui o servietă sau o geantă.
— Geantă?! Pentru ce?
— Pentru a transporta armele crimei. Cadavrele au fost oribil mutilate. Ceva ce nu se putea face cu mâinile goale sau cu ceea ce se poate găsi întâmplător la locul crimei. Se pare că a folosit cuțite, topoare şi ciocane de bătut carnea. Arme care nu au fost găsite nici la locul crimei şi nici în apropiere.
— Un măcelar profesionist sau vreun ajutor de bucătar? Un chirurg care a sărit de pe fix?
— Puțin probabil.
— De ce?
— Un măcelar sau un individ cu cunoştințe medicale ar proceda mai. Mai organizat. În cazul acestui asasin nu putem vorbi decât de setea cumplită de a ucide şi de a mutila. Nimic organizat. Pur şi simplu, măcel de dragul măcelului. Dar crimele pot fi prevenite. Potențialele victime pot face foarte mult pentru a se apăra. De aceea este foarte important să nu intrăm în vorbă cu străinii, să nu acceptăm să însoțim un necunoscut într-o zonă retrasă. Şi, mai important decât toate, cetățenii pot suna la poliție.
— Vă mulțumesc pentrut timpul acordat, întrerupse Brad interviul. Beatrice, ai legătura în studio.
Beatrice, specialista în cazuri morbide, preluă legătura şi începu să prezinte cu nonşalanță cazul unui profesor de desen care-şi mutilase oribil soția deoarece o prinsese în pat cu amantul.

— Da, chicoti Susan. Alții se regulează şi eu stau pe uscat. Dar se pare că unii plătesc cam scump această plăcere.

Deşi Brad Henderson dispăruse din peisaj, Susan rămase să urmărească şi restul ştirii. Un profesor de desen, mamă! Ce interesant!

Imediat urmară imagini cu profesorul, bine încătuşat, şi amantul, încă în stare de şoc. Soția se afla deja la spital, dar Beatrice, cu vocea ei suavă, îi asigură pe privitori că în curând vor avea imagini şi de acolo; la spital se afla deja reporterul special.

Nimic interesant, concluzionă Susan şi închise televizorul. Crime, violuri, iar crime. Astea erau ştirile de la ora cinci, nu prea conta pe ce canal butona ea cu telecomanda. Şi Brad îşi terminase repede numărul din seara asta.

Despre crimele de care vorbise mai devreme polițistul ştia prea puține. În fond, dacă şi-ar fi făcut griji din cauza fiecărei crime despre care se vorbea la televizor sau se scria în ziare, ar fi luat-o razna de mult. Dacă nu ar fi fost Brad Henderson, nici măcar nu ar fi pierdut timpul privind „ştirile criminale”. Auzise ceva despre faptul că nişte fete fuseseră găsite pe terenurile virane din marginea oraşului, cu cadavrele oribil mutilate. Inițial se crezuse că era vorba despre un animal, vreo gorilă turbată scăpată din grădina zoologică sau de la vreunul din circurile care trecuseră de-a lungul anului prin oraş. Totuşi, când fusese descoperit un nou cadavru, detectivii se aplecaseră mai serios asupra ipotezei că aveau de-a face cu un maniac. Unul țicnit de-a binelea, dar care era suficient de inteligent pentru a nu lăsa prea multe urme şi, mai ales, îşi permitea să repete figura din când în când. Or să-l găsească până la urmă.

Da, dar cu ce-şi mai putea umple timpul? Să facă o baie sau să se uite la un film? La televizor, nici o şansă. Era ora de ştiri sângeroase şi nimeni nu-şi permitea să bage un film cu atâtea crime în jur. Din „Era Randy” mai avea câteva DVD-uri, în special cu filme horror. Ura filmele horror. Mereu acelaşi tipar. Şapte indivizi plecați într-o excursie şi un

maniac care se dă de ceasul morții să-i elimine. Ar fi preferat o comedie, dar de unde?

Tot pe internet putea găsi ceva interesant.

De-abia se aşeză în fața calculatorului, când observă că RedWolf era on line. Drăguț!

Salut, dulceață.

Salut.

Ce faci?

Mă plictisesc.

De ce?

Nu ştiu. Nu prea am ce să fac. La televizor sunt ştiri şi. Tu?!

Patimi virtuale.

Da.

RedWolf era unul dintre prietenii vechi. Nu ştia cine este, nici măcar o dată nu se întrebase care era numele adevărat al lui RedWolf, dar conversațiile cu el erau agreabile şi, mai ales, decente.

Pari cam abătută.

Da, aşa mă simt. Dar cum ți-ai dat seama?

Eşti mai puțin „vorbăreață” decât de obicei. Am dreptate?

Da. Intuiție masculină?

Îmi pare rău.

Nu e cazul. În fond, nu tu eşti vinovat.

Pot face ceva să te înveselesc?

(urmară un set întreg de emoticoane, care de care mai săltărețe)

Nu. N-am chef de nimic. Sau, poate, de o cafea.

O cafea?

Da, o cafea cred că mi-ar prinde bine. Poate chiar m-ar face fericită.

Atunci. Ce-ai spune dacă te-aş invita la o cafea?

Susan se opri, buimăcită. RedWolf fusese întotdeauna politicos, bine dispus şi, mai ales, cât se poate de discret. Niciodată nu-i propusese nimic. Nici măcar nu-i ceruse fotografia sau numărul de telefon. Poate că de aceea îl şi păstrase în lista de prieteni. Nu-şi mai aducea aminte cum

făcuse rost de ID lui, dar asta conta cam prea puțin acum. Mai degrabă el îi găsise ID-ul. Dar chiar nu conta.

Şi, dintr-o dată, o invita la o cafea. Doar pentru că ea spusese că o cafea ar face-o să se simtă mai bine. RedWolf dorea o întâlnire?

— Chiar îmi trebuie? Se pomeni întrebându-l pe micul maimuțoi de pluş care stătea atârnat, ca de obicei, în dreapta monitorului.

— De ce nu? Replică singură, după câteva secunde de „reflecție" din partea maimuțoiului.

Nu mai flirtase de opt luni, cel puțin nu cu un bărbat în carne şi oase, şi o parte a corpului ei se răzvrătea împotriva abstinenței pe care şi-o impusese după despărțirea cu cântec de Randy. E O. K., bărbații sunt nişte porci, dar asta nu înseamnă că trebuia să renunțe la sex. Şi, desigur, nu era drept să-i judece pe toți bărbații după Randy. O fi fost el un ticălos afemeiat, dar clipele de tăvăleală petrecute împreună fuseseră al naibii de plăcute.

— Măcar trebuie să încerci, spuse, încercând să-şi imagineze că, de fapt, sugestia venea din partea jucăriei de pluş. Ce poate să se întâmple rău? Până şi armăsarul Randy avea zilele lui proaste şi ejacula înainte de vreme.

Da, era cât se poate de în regulă să încerce. Mai devreme concluzionase că i-ar fi cedat lui Blueinterest dacă deşteptul ar fi ştiut cum trebuie să pună problema. Un tip destul de deşănțat, Blue ăsta. Poate că o să-l scoată din listă. Dacă lucrurile vor merge bine cu RedWolf atunci o să-l şteargă în mod sigur. Merita să încerce, la naiba. Opt luni fără un bărbat. Trebuia să profite de şansele care i se ofereau, dacă nu dorea să ajungă acele clipe în care, de disperare, să accepte orice variantă. Încă se mai simțea în stare să facă alegeri.

Reveni la tastatură. O să încerc, să fiu a naibii. Tu caută-ți un tricou simpatic şi ai grijă să nu uiți acasă prezervativele.

Mai aştept?

Doar un pic. Să fac un duş.

Asta, în traducere liberă, înseamnă da?
Desigur.

(chiar e încuiat sau o face pe nebunul?)
Da. Dar numai pentru o cafea.
Altceva nici nu am în cap. E bine la nouă?
Acceptabil. De ce aşa târziu?
Mai am puţină treabă. Job-ul, bată-l vina.
Mda, unii oameni mai şi lucrează pe lumea asta. Acceptabil. Numai că în octombrie ora nouă însemna deja destul de târziu.
Unde ne întâlnim?
Ai vreo sugestie?
Nu.
Nu luase niciodată cafeaua în oraş. La drept vorbind, descoperise virtuţile licorii braziliene după plecarea lui Randy. Nu era la fel de plăcută ca sexul, dar ceva-ceva tot ajuta.
Păi cine face invitaţia trebuie să stabilească şi locul, ce spui?
După câteva clipe RedWolf răspunse.
De acord. Ce spui de cafeneaua lui Brian? O ştii?
De unde?
Îmi pare rău, cunoştinţele mele nu sunt chiar aşa de vaste.
Şoseaua I 342 îţi spune ceva?
Ieşirea de nord a oraşului.
Corect. O bilă albă. Chiar pe stânga, după reclama aia uriaşă la Donuts, găseşti cafeneaua. E, de fapt, un mic restaurant, dar mă jur pe ce vrei tu că acolo se bea cea mai bună cafea din tot oraşul.
Te juri?
Da. De obicei, nu o fac, dar când e vorba de cafeaua lui Brian sunt în stare să o fac.
O. K.
Atunci, la nouă. Ne vedem acolo.
RedWolf se grăbi să iasă. Pentru un duş, poate. Probabil că nu, încă era la serviciu.

Privi pe geam afară. Se întuncease destul de bine, ceea ce o făcu să se gândească la ştiri. Maniacul asasin. Poate că era mai bine să stea acasă.

— Rahat, măi fată, cum îți faci probleme singură, începu să se certe, ațintindu-şi arătătorul spre maimuțica de pluş. Doar n-o să te atace într-un restaurant. Şi, dacă nu-ți place, i-o spui scurt în față şi te întorci acasă. Dă-ți o şansă, ce naiba.

Era vorba despre un restaurant, aşa scrisese RedWolf. Nu avea nici o idee despre ce restaurant putea fi vorba. Randy prefera să mănânce acasă şi, din punctul ăsta de vedere, între ei exista o compatibilitate perfectă. Poate că era timpul să încerce trucuri noi. Şi nu era vorba numai de cafea.

Încă mai avea timp, dar se hotărî să nu-l piardă degeaba. Un duş scurt şi fierbinte, să aibă părul timp să se usuce. Şi avea nevoie de ceva timp pentru a se hotărî în privința hainelor. Prima impresie contează foarte mult şi nu dorea să fie mai prejos decât interlocutorul nevăzut la acest capitol.

— Reclama cu gogoaşa. Măi, da' departe îşi mai are Brian ăsta şandramaua. Sper ca mult lăudata lui cafea să se ridice la înălțimea zvonurilor.

Încă se mai simțea iritată din cauza lui Blueinterest. Un neobrăzat, aşa cum erau cei mai mulți dintre bărbați.

De-abia terminase duşul când calculatorul țiuise prelung. Mesaje, domnule. Mesaje ce nu mai puteau aştepta.

Blueinterest revenise. Mare surpriză. Îşi cerea scuze, evident, pentru ieşirea de mai înainte. Un mesaj interminabil, menit să înduioşeze şi pietrele. Un scârbos.

Îi transmisese părerea ei şi individul reacționase prompt, propunându-i o întâlnire de împăcare. Întâlnire de împăcare între prieteni virtuali?! Nu auzise de aşa ceva.

Blueinterest insistase. De ce naiba nu închisese mess-ul, nici ea nu era în stare să răspundă. Se amuzase, la adăpostul anonimatului pe care-l oferea mediul virtual? Sau dorise doar să-? I omoare timpul? Până la ora pentru care stabilise întâlnirea cu RedWolf mai era destul. Mai degrabă dorise să

se laude cu recenta ei realizare: prima întâlnire după o pauză de opt luni. O pauză autoimpusă, că altfel.

Da, i-o trântise din tastatură neobrăzatului. Am o întâlnire, Blueinterest, nu ai decât să ți-o freci singur.

Poate că se pripise. Poate că RedWolf nu era în stare să se ridice nici la înălțimea minimă a standardelor personale şi întrevederea se va termina înainte de a comanda cafelele. Dar nici nu-l lua pe Blueinterest în calcul ca o variantă de rezervă. Individul era prea insistent şi prea vulgar. De ce îl accepta încă în lista ei? Din plictiseală? Posibil.

Gogoaşa uriaşă, din tablă prost vopsită, se ivi la cotitură. Aici se termină oraşul? Ca să vezi, nici nu observasem.

Mai trecuse prin zonă, dar nu se omorâse prea tare să rețină amănuntele. Şi nu observase că dincolo de reclama cu gogoa? A nu mai era decât o singură construcție, după care începea pădurea de pin.

— Chiar în marginea oraşului. Ei bine, iată ceva ce, la drept vorbind, nu-mi place deloc.

Brusc, simți nevoia să întoarcă maşina şi să revină acasă. Dă-o dracului de cafea. Fără sex, fără nicotină, fără internet. Putea trăi şi fără cafea.

Dar curiozitatea o îndemnă să mai aibă răbdare. Ajunsese până aici, nu? Mai putea răbda măcar câteva minute.

Restaurantul lui Brian arăta destul de drăguț, cel puțin pe dinafară, îşi spuse Susan, intrând în parcare. O clădire cu două niveluri, cu fațada la fel de bogată în beculețe colorate ca un pom de Crăciun. O copertină de pânză verde şi doi pitici de grădină care țineau firma colorată țipător. „Bun venit la Brian”. De unde găsise Brian pitici aşa de zâmbăreți?

Parcarea era goală, dacă era să nu țină cont de singura maşină, trasă chiar lângă intrarea restaurantului, un BMW X5 verde. Simți o împunsătură sub sânul stâng. Să fie maşina lui RedWolf? Dacă? I el arăta la fel de bine ca şi maşina.

— Să nu ne pripim, încercă să se domolească singură. Întâi să vedem omul şi după aceea să-i deschidem poarta cetății.

Parcă alături de BMW. Cam ciudată alăturarea. Un BMW X5, nu mai vechi de un an, şi bătrânul Chevy care, foarte probabil, era la fel de vârstnic ca şi ea. Dacă Randy nu avusese un cont zdravăn în bancă, un cont numai bun de jumulit, aşa cum se exprimase avocata.

— Sper că RedWolf este în stare să aprecieze frumuseţile americane clasice, ca mine sau ca tine, spuse, lovind cu podul palmei volanul maşinii. Asta eşti, asta sunt, nu am altă maşină.

Prudentă, cercetă parcarea înainte de a opri motorul şi de a coborî din maşină. Dintr-odată inima începu să-i bată groaznic de repede. Se temea.

— N-ai de ce să-ţi faci griji, gâscă proastă, mormăi, în timp ce încerca să încuie portiera. Ţi-e gândul tot la crimele alea.

Da, trebuia să recunoscă. În subconştientul ei, era îngrozită de crimele despre care tocmai se vorbise la telefon. La o adică, orice femeie putea deveni victimă şi, după câte se spunea, nici bărbaţii nu erau ocoliţi de maniac. Din memorie i se revărsă pe dată, fără măcar să se fi gândit la asta, un articol dintr-un ziar de mâna a şaptea care încerca să se strecoare pe piaţă insistând asupra acelor aspecte pe care alţii le ignoraseră. Cică toate crimele fuseseră comise în nopţile cu lună plină, deci criminalul trebuia musai căutat printre clienţii balamucurilor. Activitatea lunii pline, dacă era să iei de bun tot ceea ce debita redactorul angajat cu jumătate de normă, îi scotea din sărite în aşa hal pe nebuni, încât aceştia erau capabili de crime oribile. Ziaristul de ocazie insista ca poliţia să se concentreze pe verificarea celor care, pentru o perioadă mai scurtă sau mai lungă de timp, trecuseră printr-un spital de boli nervoase. Baliverne. Luase ziarul de la o colegă şi-l citise de plictiseală. De ce, dintre toate semnalele de alarmă pe care mass media le trăsese cu privire la criminalul maniac, mintea ei se oprise tocmai la acel articol ridicol?

— Da' chiar nu are ce să ţi se întâmple, proasta dracului. Nu eşti de pe centură, nu te droghezi. Şi cu omul ăsta discuţi de ceva vreme.

Împinse uşa de sticlă. Clinchetul plăcut al unor clopoței îi anunță intrarea.

Înăuntru era cald. Mult mai cald decât se aştepta, semn că Brian nu se zgârcea deloc când era vorba despre confortul clienților. Şi totul scăldat într-o lumină albă, de-a dreptul ireală. Trebui să aştepte câteva clipe pentru ca ochii să i se obişnuiască cu excesul de lumină.

— Frumos.

Într-adevăr, decorul rustic al restaurantului îi merse la inimă. RedWolf nu alesese întâmplător locul. Pentru o clipă se simți ca în locuința unui vânător împătimit. Cele mai frumoase trofee pe care le văzuse vreodată împânzeau pereții decorați cu lambriuri de lemn. Ceva ce nu ai fi bănuit niciodată, dacă era să judeci restaurantul numai după exterior.

În sală se afla numai un bărbat. Susan simți o strângere de inimă, văzând sala aproape pustie, dar inima îi veni la loc.

— Tu?! Aici?!

La naiba, asta chiar că le întrecea pe toate.

— Poftim?!

Brad Henderson clipi repede, aşa cum îi era obiceiul. Fără ochelari ar arăta chiar bine, îşi spuse Susan.

— RedWolf?!

Bărbatul se destinse dintr-odată.

— Candysusan?!

— Da. Scuză-mă.

— Nu face nimic, zâmbi Henderson, dându-şi jos ochelarii. Tocmai mă pregăteam să-ți spun că aveam o întâlnire, dar pe care mă simțeam în stare s-o anulez numai să luăm o cafea împreună. Arăți fantastic.

— Mulțumesc, eşti un drăguț.

Da, deja se simțea mai bine. Auzi. O întâlnire cu Brad Henderson. Reporterul ei preferat. Şi ce bine îi stătea fără ochelari.

— Când ai spus că eşti la serviciu, am crezut că glumeşti.

— O, nu. Am un mic laptop pe care-l port mereu cu mine şi, când mai am câteva clipe libere.
— Profiți de ele pentru a cuceri cât mai multe femei în mediul virtual.
Henderson zâmbi din nou, prilej cu care Susan observă că avea dinți lați, de cal, şi cam asimetrici. Iată ceva ce nu observase la televizor. De ce naiba un bărbat drăguț ca el nu apela la serviciile unui stomatolog? Nici nu durea şi nici nu costa prea scump.
— Să zicem că ce-a fost a fost şi să pregătim terenul pentru un nou început.
„Craiule. Şi ce bine arată, acum, că şi-a scos borcanele alea de pe ochi".
— De acord.
Da, ar fi fost o prostie să se descoase reciproc. Ce anume să-i fi povestit? Despre Randy?
— O cafea?!
— Da, chiar te rog. Afară este un frig cumplit şi mor după o cafea bună.
— Scuză-mă puțin.
Bărbatul se ridică de la masă şi porni spre barul restaurantului. Abia acum Susan observă că în spatele barului nu se afla nimeni. Şi ce dacă? Se întâlnise cu Brad Henderson. Asta nu era chiar mişto?
Pentru câteva clipe, Brad dispăru din raza ei vizuală. Reveni însă repede, cu două ceşti aburinde în mână.
— Brian mi-e prieten vechi, aşa că, adesea, nu prea se mai oboseşte să-mi ia comanda. Dacă am nevoie de ceva, pot să mă servesc singur. Şi, sincer, îmi convine, adăugă, pe un ton confidențial. Fata care se ocupă cu servitul la mese este de o încetineală exasperantă. Nu ştiu de ce o mai ține Brian pe aici.
— Da, da, mormăi Susan.
Îi era ciudă pe ea însăşi că nu găsea cuvinte. Pur şi simplu se blocase. Chiar dacă Brad i-ar fi spus contrariul, tot l-ar fi aprobat.

„Concentrează-te, vacă proastă. Nu eşti prima femeie cu care flirtează şi, dacă nu ştii să te prezinți într-o lumină favorabilă, mâine RedWolf o să-şi încerce norocul cu alta. N-ai vrea să-l pierzi din prima.”

— Pari cam încurcată.

— Scuză-mă. Nu mă aşteptam să fii chiar tu.

— De ce?!

— Of. Scuze.

Mâna îi tremura atât de tare încât reuşi să verse jumătate din conținutul ceştii.

— Nu face nimic.

„La naiba, cât sunt de proastă. Spune şi tu ceva inteligent, tâmpito, altfel n-o să-ți mai răspundă nici pe mess.”

— Ştii, eşti reporterul meu preferat.

Proastă mişcare. Era chiar adevărat, era reporterul ei preferat; pentru ce altceva mai urmărea ştirile morbide de la ora cinci? Dar probabil asta îi spuneau toate femeile pe care le agăța prin intermediul tehnologiei mileniului trei şi ea avea nevoie de ceva care s-o diferențieze, s-o individualizeze suficient de mult încât, la despărțire, Henderson să-i spună şi altceva decât „continuăm pe mess, e bine?”. O, nu, nu putea accepta aşa ceva. Cel puțin încă o întâlnire.

Brad păru să nu-i dea atenție pe moment. Sigur auzea asta de la orice femeie care avea şansa să-l cunoască.

Să-i spună că aştepta cu sufletul la gură ştirile criminale? Nu, ar fi fost, cu siguranță, o mişcare şi mai proastă. Şi, la drept vorbind, nici nu era adevărat. E drept, îl plăcea pe Brad, dar nu murea de supărare dacă, dintr-un motiv sau altul, în vreo seară, individul nu era prezent în montajul despre crime.

— Tu cu ce te ocupi? Interveni Henderson.

Mulțumesc, Brad, eşti un dulce.

— Lucrez la un salon de înfrumusețare, ştii, deviza noastră. Natura creează frumusețea, noi o desăvârşim.

— Interesant.

Părea din ce în ce mai detaşat de tot ceea ce se întâmpla în jurul lui, mai bine zis, în fața lui. Susan îl surprinse privind

în gol de câteva ori. Nu prea mult, câte o secundă, două, dar ăsta era un semnal destul de negativ. Dacă nu reuşea să-i capteze interesul, atunci mâine restaurantul-cafenea al lui Brian va fi căutat de altă tipă dornică de aventură. De ce nu-şi luase fusta cea scurtă, cea care-i punea în valoare atât de bine picioarele superbe? Se temuse inițial că RedWolf o va considera o uşuratică. Şi ce? Dar dacă picioarele i-ar fi permis să-l atragă pe Brad Henderson în patul ei pentru restul nopții, atunci chiar că nu ar mai fi contat dacă acesta o va mai lua sau nu în calcul pentru o viitoare întâlnire. Măcar un regulat, Brad, şi totul va fi cât se poate de bine.

Ar fi preferat să se hârjonească în pat, decât să stea aici, ca proasta, şi să nu-şi găsească cuvintele.

— Şi. Câți ani ai?

Întrebarea lui veni ca o lovitură de ciocan. Ce face?! Nici Brad nu se simțea mai în largul lui. Era evident, altfel nu ar fi pus o întrebare atât de tâmpită. Era jenant, era de-a dreptul cretin să întrebi o femeie câți ani are. Da, în orice îndreptar de comportament se atrăgea atenția bărbaților că nu era deloc O. K. Să întrebe o femeie câți ani are.

Dacă l-ar putea aduce în pat. Acolo era sigură că ar fi găsit mijlocul de a trece peste inhibițiile acestei prime întâlniri şi, mai mult decât atât, l-ar fi ajutat şi pe Brad să-şi revină.

— Cum e cafeaua? Întrebă bărbatul, fără să sesizeze că Susan nici măcar nu încercase să-i răspundă la întrebarea referitoare la vârstă.

— Cafeaua?!

Nici măcar nu se atinsese de cafea.

— Doar un moment.

Sorbi din cafea şi în clipa urmăroare îşi înăbuşi cu greu țipătul de durere. Cafeaua era cumplit de fierbinte, ca şi cum de-abia atunci ar fi fost luată de pe foc. Se pare că Brad nu avea această problemă. Deja reuşise să golească jumătate din ceaşcă şi nici măcar nu suflase în cafea.

— Scuză-mă. Este fierbinte.

— Brian spune că secretul cafelei bune stă în temperatura apei în care aceasta este preparată.

Susan îşi muşcă buzele să nu plângă. Îşi arsese limba şi nici gâtul ei nu stătea mai bine. Să-l ia dracul pe Brian cu concepția lui cretină despre cafeaua ideală cu tot.

Brad Henderson începuse să tremure. Încercă să spună ceva, dar cuvintele i se opriră în gât. Şi se prăbuşi înainte, cu capul pe masă, apoi reveni la poziția verticală. Venele de pe față i se umflaseră periculos, deteriorându-i dramatic fizionomia. Poate că se simțea rău, sau poate că era epileptic.

— Brad, e? Ti bine?!

Vorbise de parcă cineva i-ar fi amputat limba. Chiar aşa se şi simțea, ca şi cum ar fi rămas fără limbă. Dar se pare că Brad înțelesese.

— Stai calmă. O să-mi treacă. Am muncit prea mult astăzi şi. Ştii, crize de calciu, o să-mi treacă.

— N-ar trebui să mai bei cafea, dacă ai probleme cu calciul.

— Un sfat bun, dar un viciu presupune plăcere, nu?

Îşi revenise. Arăta puțin cam îmbujorat la față, dar în rest părea în regulă. Gâtul îi era cam prea încordat, îşi putea da seama după muşchii profilați sub pielea de-a dreptul feminină, dar aşa ceva era normal pentru cineva care avea lipsă de calciu. Spasme musculare sau muşchi contractați pe o perioadă mai lungă sau mai scurtă de timp.

— Da. Dar cred că ar trebui să fii mai atent cu cofeina.

— Promit, pe bune. Chiar că mă simt naşpa.

— Îmi pare rău, pot să te ajut cu ceva?

— Cu nimic. Şi nu e cazul să-ți faci probleme, am mai trecut prin asta. Şi deja mă simt mai bine.

Chiar că arăta mai bine.

Da, acum el se simțea mai bine, numai că ea avea nevoie la baie. Presiunea vezicii devenise insuportabilă.

— Scuză-mă, un moment. Unde este baia?

— A doua uşă, pe stânga.

— Mulțumesc.

Susan se ridică de la masă. Încă i se părea straniu faptul că în tot restaurantul nu erau decât ei doi. Ce-i drept, nu era prea mare, doar şase mese, dar niciuna să nu fie ocupată? Poate că era prea devreme.

Porni către baie. Împinse uşa, care scârţâi îngrozitor. Încă o bilă neagră pentru restaurantul lui Brian, care se putea adăuga foarte bine la cea pe care o primise din cauza cafelei prea fierbinţi. Becul se aprinse singur; senzorul de mişcare îşi făcu datoria cu promptitudine. Se trezi într-un coridor îngust, în capătul căruia se găsea o nouă uşă. În treacăt, aruncă o privire pe fereastră. În spatele restaurantului, Brian nu se omorâse să aprindă nici o lumină; foarte probabil o manevră menită să reducă din cheltuielile localului. Însă luna, o lună plină cum nu mai văzuse de multă vreme, strălucea suficient de puternic încât putea să vadă curtea destul de prost întreţinută. Câteva tomberoane pline ochi şi vreo trei câini care se hârjoneau printre gunoaie.

— La naiba! Ce miroase aşa?!

O duhoare îngrozitoare îi asaltă nasul. Aproape că îi veni să verse, dar se abţinu în ultima clipă. Probabil că asta era explicaţia pentru lipsa de clienţi cu care se confrunta localul. Şi ce-o fi avut în cap Henderson când o fi chemat-o aici?

Două cabine de toaletă, fiecare cu inscripţia sexului corespunzător pe uşă. Mizerie peste tot; probabil nu se făcuse curăţenie pe aici de mai bine de o lună.

Deschise cabina doamnelor. O formă nedefinită se prăbuşi asupra ei. Susan urlă şi încercă să-şi recapete echilibrul, dar nu reuşi să se sprijine de perete şi căzu pe spate. Urlă cât o ţinu gura şi leşină.

*

Îşi reveni după câteva minute. În primele clipe, nu-şi dădu seama unde se află, dar imediat îşi aminti. Întâlnirea cu Brad Henderson, alias RedWolf la restaurantul lui Brian. Apoi fusese la baie şi ceva se prăbuşise peste ea.

— Ce naiba?!

Când realiză ce anume o doborâse, Susan urlă din nou. Dar urletul i se curmă la jumătate. Nu, nu eu.
Un corp mumificat, încă îmbrăcat într-o bluză albastră. Mandibula descărnată, cu dinți corect aliniați şi orbitele goale.
Asta era explicația mirosului îngrozitor. Asta era explicația faptului că la restaurantul lui Brian nu exista nici un alt client în afara lui Brad Henderson, nu exista nici măcar un angajat. Henderson făcuse cafelele, cu mâna lui. Henderson era bolnav. Era nebun şi voia s-o omoare. Voia s-o omoare, nu mai încăpea nici o îndoială. Luna plină.
Luna plină. Articolul acela care spunea că ucigaşul nu lovea decât atunci când luna era plină.
Începu să caute ceva ce i-ar fi putut servi drept armă. O coadă de mătură sau de mop. O bucată de scândură, ceva. Ceva cu care să-l poată ține la distanță, măcar până va putea ieşi din clădirea asta blestemată. Nimic care s-o ajute. Doar un coş din gunoi, din plastic reciclat.
Ieşi în micul hol care unea sala de mese cu baia. Fereastra. Dacă ar fi putut să se strecoare pe fereastră. Se afla la parter, dar ar fi sărit pe fereastră chiar dacă s-ar fi aflat la etaj. Să scape cu viață, merita chiar şi riscul de a se alege cu oasele rupte.
Ajunse la fereastră. Era destul de largă încât să se poată strecura afară fără nici un fel de probleme.
Da. Ar fi fost prea frumos. Ar fi fost prea frumos ca fereastra să se deschidă şi să poată ieşi afară.
Fereastra era blocată. Blocată fără drept de apel. Lipsea pârghia de acționare. Lovi cu palmele în geam. Sticlă de cel puțin un centimetru. Imposibil de spart cu mâinile goale.
Începu să scâncească de disperare. Dincolo de uşă se afla un bărbat de la care aşteptase măcar un regulat sau, în cel mai rău caz, o cafea prost preparată. Un bărbat care însă voia s-o omoare. Un bărbat bolnav, care nu-şi putea controla pornirile criminale şi care nu se grăbea să-i scurteze chinurile. De ce s-ar fi grăbit? Era prinsă în capcană, o

capcană din care îi era imposibil să evadeze, în ciuda faptului că exista o fereastră. O fereastră imposibil de deschis, imposibil de spart.

— Gândeşte, gândeşte.

Gândeşte. Dacă ar fi existat o singură posibilitate de aevada din această clădire a groazei, în mod sigur Henderson ar fi descoperit-o şi ar fi înlăturat-o. El avusese timp berechet să pună la punct capcana, să-şi pună mintea la contribuție şi nici nu fusese supus unui stres cumplit; stresul celui care-şi vede moartea cu ochii.

Nu, probabil că nu exista nici o posibilitate să iasă din capcană. Asta o ştia Henderson foarte bine. De aceea nici nu se grăbea. Victima era prinsă în cuşcă, fără nici o şansă de partea ei. De ce să nu se distreze puțin?

Începu să numere până la zece; o metodă despre care auzise că dă rezultate.

— Unu! Doi!

Brad Henderson, cine ar fi crezut?

— Trei! Patru!

Un regulat prea scump plătit.

— Cinci! Şase!

Moartea pândeşte dincolo de uşă.

— Şapte! Opt!

Cioc, cioc, am venit să-ți iau sufletul.

— Nouă! Zece!

Moartea pândeşte dincolo de uşă.

— Unu! Doi!

Cioc, cioc, am venit să-ți iau sufletul.

— Trei! Patru!

Moartea pândeşte dincolo de uşă.

Moartea. Pândeşte dincolo de uşă.

Moartea. Pândeşte. Dincolo de uşă.

Dincolo de uşă.

Poate că asta era şansa ei.

Poate că Henderson nu se aştepta ca ea să iasă din capcană, să atace. Nu fusese niciodată prea grozavă în ceea ce priveşte

sporturile de contact. Încercase karate prin clasa a doua, dar se lăsase repede; mult mai comod era să se joace cu păpuşile decât să transpire făcând serii interminabile de flotări. Dar poate că avea elementul surpriză de partea ei. Poate că Henderson, criminalul zâmbitor, se aştepta ca, la un moment dat, să încerce să evadeze. Sau poate că nu se aştepta. Oricum, aceasta era şansa ei. Să încerce să treacă în fugă pe lângă criminal. Din fericire, se încălțase cu pantofii sport şi nu cu pantofii cu toc, aşa cum îşi propusese inițial. Un sprint rapid, poate că asta îi putea salva viața. La naiba, ce mai aştepta?

Inspiră adânc şi se năpusti spre uşă. Lovi cu umărul, aşa cum văzuse în filme.

Uşa se deschise, lovindu-se de perete. Încercă să-l localizeze pe Henderson. Înainte de a porni spre uşa de la intrare trebuia să-l localizeze pe criminal. În mijlocul sălii. Dar nu mai era Brad Henderson.

În mijlocul sălii se afla o arătare păroasă, cu gât lung şi bot ascuțit, ochi injectați şi brațe dotate cu gheare.

Țipă îngrozită şi creatura răspunse cu un urlet lugubru, înălțându-şi spre tavan capul de lup. Şi Susan realiză, de îndată, ce avea în față. Timpul petrecut urmărind filme de groază în compania lui Randy nu fusese pierdut în zadar. Un vârcolac.

Țipă din nou şi vârcolacul îi răspunse, agitându-şi brațele lungi şi păroase.

Încercă să-l evite, alergând spre stânga, dar vârcolacul țâşni şi-i blocă accesul.

— Te rog. Te rog. Nu-mi face rău.

Creatura păroasă urlă din nou, lungindu-şi gâtul.

Urlând îngrozită, Susan apucă un scaun şi-l aruncă spre creatura care, doar cu câteva minute mai înainte, poza într-un chipeş reporter. Şi încă unul care încerca să afle cât mai mult despre dedesubturile propriilor crime. Un adevărat balamuc, domnule, ca să spunem aşa.

Nu-şi închipuise niciodată că avea atâta putere în brațe. Scaunul era greu, din metal, dar spaima îi pusese în mişcare resurse nebănuite până atunci şi, dacă în fața ei ar fi fost un bărbat, chiar şi unul zdravăn, acesta s-ar fi ales cu răni serioase. Însă în față nu se afla un derbedeu, ci un vârcolac. Unul adevărat şi, nu avea nici o îndoială în privința aceasta, însetat de sânge. O lovitură atât de rapidă încât abia apucă să vadă mişcându-se brațul păros şi scaunul se zdrobi cu zgomot de perete.

— Pleacă, nemernicule, pleacă.

Aruncă un nou scaun; se găseau destule prin restaurant, dar rezultatul fu acelaşi. Vârcolacul intui traiectoria proiectilului improvizat şi reuşi să-l devieze în ultima clipă.

Susan se retrase câțiva paşi dar această manevră o îndepărtă de scaune. De parcă acestea i-ar fi ajutat, acum.

Mârâind în surdină, vârcolacul se apropie. Încă se deplasa pe membrele inferioare şi câte ceva din ființa lui amintea de Brad Henderson, reporterul care-i însuflețea după-amiezele târzii. Însă, în mod sigur, creatura din fața ei nu mai era Brad Henderson. Era un diavol venit din iad şi nici cele mai fierbinți rugăminți nu aveau să-l înduplece.

— Nu-mi face rău.

Vârcolacul o privi cu ochii săi galbeni şi răi şi-şi arătă dinții ascuțiți într-un rânjet hidos. Mai înaintă un pas.

Susan țipă şi se retrase, la rândul ei, dar spatele i se lipi de perete. Nu avea unde să fugă. Pentru ea, acesta era Marele „The End”.

— Nu.

Nu avea nici un chef să moară aşa, aici, sfâşiată de un vârcolac într-un restaurant neştiut de nimeni. Dar, dacă nu dorea asta, chiar conta? Creatura demonică se afla chiar în fața ei şi o adulmeca cu nasul ei acoperit cu păr. Un demon care-şi permitea să-şi dea cu părerea asupra calității prăzii.

— Pleacă!

Brusc, lovi cu degetele desfăcute fața vârcolacului. Îşi dorise să-i scoată ochiul, dar reflexele acestuia erau mult mai bune

decât ale unui om, astfel că de-abia îi atinse obrazul îmblănit. În schimb, laba uriaşă cu gheare a vârcolacului o prinse de antebraţ şi Susan ţipă de durere. Îşi auzi oasele trosnind în clipa în care vârcolacul o smulse de lângă perete şi o aruncă în mijlocul sălii, scoţând din gâtlej un urlet de triumf.

Ateriză destul de rău. O durere ascuţită îi săgetă şoldul drept, alăturându-se celei care începuse să-i macine antebraţul. Însă, în ciuda durerii, Susan realiză că se afla mult mai aproape de uşa de la intrare. Vârcolacul încă îşi urla victoria în faţa peretelui din partea opusă. Poate că era şansa ei, singura şansă pe care fiara aceasta lipsită de milă i-o acordase fără să-şi dea seama.

Sări în picioare, fără să-i pese de durerea din şold. Poate că osul nu era rupt. Poate. Dacă ar fi avut vreun os rupt, s-ar fi prăbuşit grămadă; voinţa şi încrâncenarea umană nu pot face prea multe în faţa unor oase zdrobite. O durea îngrozitor, dar putea păşi. Putea fugi spre uşă.

Se năpusti spre uşă, încercând să ignore cascada dureroasă care-i inunda creierul. Fugi, fato, fugi! Dă-l dracului de picior. O să se repare el, nu-i nici o problemă. Şi, dacă n-o să se repare, iar nu-i o problemă. Existau membre artificale la fel de bune ca acelea pe care le livrează mama natură.

Un nou urlet din partea vârcolacului, dar Susan se afla cu trei metri mai aproape de uşă. Dacă ajungea la uşă, mai avea o şansă. Câţi vârcolaci erau în stare să conducă o maşină?

Încă un pas şi în clipa următoare simţi cum totul se năruie în jurul ei. O durere înfiorătoare îi străbătu gamba stângă. O, nu! Nu şi piciorul stâng.

În timp ce se prăbuşea pe podea, apucă să vadă mâna vârcolacului urcându-se iute pe picior. Reuşi, în ultima clipă, să plaseze o lovitură de călcâi în mutra diabolică, dar, deşi lovitura fusese cumplită, asta nu păru să-l afecteze prea mult pe vârcolac. Se răsuci, încercând să-şi elibereze piciorul, însă ghearele ascuţite i se strecurară în carne, croind şanţuri adânci şi însângerate.

— Te rog!

Mai smuci o dată, în timp ce vârcolacul îşi lansa strigătul de biruință. Reuşi să-şi scoată piciorul din ghearele crispate, dar nu se mai simțea în stare să se ridice în picioare. Se târî spre uşă. Trebuie să ies afară de aici. Trebuie să ies de aici.

Să iasă afară şi să strige după ajutor.

Se rostogoli. Mergea mai uşor decât să se târască. Uşa. Uşa.

Cu o plesnitură asurzitoare, uşa se izbi de perete. Sticla geamului se preschimbă într-o puzderie de țăndări.

— Ieuh! Ieuh!

Susan privea ca hipnotizată la cel nou-venit. Ca într-un film rulat cu încetinitorul, acesta se răsuci către ea. Nu părea deloc surprins de ceea ce vedea. Un bărbat înalt şi subțire, genul de bărbat tot mai rar de găsit într-o Americă asaltată de obezitate. Păr blond şi barbă scurtă. Ochi albaştri şi ten palid.

Chiuind într-una nou-venitul îşi ridică brațele. Două pistoale cu țevile ireal de lungi bubuiră simultan. Susan țipă şi-şi îngropă fața în palme în timp ce în spatele ei vârcolacul icni de durere.

Pistolarul trase de câteva ori, după care se opri. Susan găsi curajul necesar să privească în jurul ei. Salvatorul neaşteptat îşi încărca pistoalele, iar vârcolacul.

Vârcolacul nu se vedea nicăieri. Duşumeaua era goală.

Un şuierat ascuțit şi nou-venitul încetă să mai îndese cartuşe în găurile butoiaşelor. Ca o ghiulea îmblănită, vârcolacul se ivi pe neaşteptate şi-l lovi pe intrus în piept. Bărbatul cel înal şi slab icni în surdină şi căzu pe spate. Vârcolacul îl apucă de picior şi-l răsuci prin aer, izbindu-l de perete, apoi de podea. Salvatorul deveni, dintr-odată, victimă.

O lovitură cumplită în stomac din partea vârcolacului, în stare să despice şi un trunchi de stejar, dar bărbatul reuşi să-i aplice, la rândul lui, o lovitură cu muchia palmei în gât. Vârcolacul gemu şi se cutremură, dar nu se prăbuşi. Dădu însă drumul noii sale prăzi şi nou-venitul, care dovedea o vitalitate ieşită din comun, sări în picioare şi-şi lovi adversarul în vintre.

Susan, înmărmurită, urmărea lupta dintre cei doi fără să-i treacă prin cap că putea profita de momentele în care vârcolacul era prea ocupat şi să-şi ia tălpăşița. Poate că salvatorul nesperat va avea nevoie de ajutor, deşi nu prea ştia ce ajutor îi poate oferi o femeie cu un picior pe jumătate rupt şi celălalt mai bine de jumătate sfâşiat.

Ce ironică putea fi uneori soarta. Deci, în spatele tuturor crimelor se afla un vârcolac. De aceea nimeni nu reuşise să înțeleagă cum anume îşi mutila criminalul victimele. Şi, într-adevăr, exista o foarte mare legătură între activitatea lunii pline şi crimele vârcolacului. O legătură pe care nici hazardatul redactor al ziarului de scandal nu îndrăznise să o avanseze; ori poate că nici măcar nu şi-o imaginase. Un vârcolac asasin, care îşi omora timpul între două perioade de lună plină jucându-se de-a reporterul. Un reporter care încerca cu disperare să afle ce anume ştia poliția despre propriile-i crime.

Cine şi-ar fi imaginat?

Încleştarea devenise din ce în ce mai aprigă. Cei doi îşi cărau pumni şi picioare cu nemiluita. Vârcolacul, dezastruos de puternic şi dezordonat în mişcări, bărbatul, eficient şi calculat. Cu toate acestea, balanța părea să încline din ce în ce mai mult în favoarea vârcolacul. Tehnica şi coordonarea nu prea păreau să facă față forței brute a demonului.

Susan gemu. În mod sigur, vârcolacul avea să triumfe; era numai o chestiune de minute sau chiar de secunde până-l să-l transforme pe salvator într-un maldăr de carne tocată. Dar trebuia să-l ajute. Trebuia să-l ajute pe cel care, pentru moment, îi salvase viața. Să iasă afară şi să strige după ajutor? Poate că era cea mai bună soluție; ce altceva putea face o femeie cu picioarele aproape distruse pentru a interveni în bătaia dintre un om şi un monstru?

Începu să se târască spre ieşire. Din fericire, salvatorul necunoscut lăsase uşa deschisă. Nu va mai avea nevoie să piardă secunde prețioase încercând să tragă de clanță.

Mâna ei lovi un obiect greu. Unul dintre pistoalele salvatorului.

În clipa următoare, omul țipă ascuțit. Vârcolacul îl țintuise de perete şi mâinile păroase i se strângeau în jurul gâtului ca nişte menghine.

— Ajutor, horcăi bărbatul, încercând zadarnic să se degajeze lovind cu muchia palmelor.

Susan inspiră adânc. Nu mai folosise niciodată arme de foc, dar văzuse destule filme de profil şi, cel puțin teoretic, ştia cum se procedează. Ridică pistolul şi răsuci butoiaşul. Trei cartuşe. Mai bine decât nimic. Mult mai bine decât nimic.

Prinse pistolul cu amândouă mâinle, aşa cum făcea orice actriță de trei parale care, la un moment dat, inevitabil, de altfel, trebuia să-şi salveze iubitul trăgând un foc sau chiar mai multe în băieții răi. Hai, Susan, nu poate fi chiar aşa de rău. I-o datorezi, omul ți-a salvat viața. Sau măcar ți-a prelungit-o cu trei minute. Hai, curvă blestemată. Trage-i una în cap, ticălosului! Drept în căpățâna lui blestemată.

Apăsă trăgaciul. Bubuitura îi desfundă urechile şi reculul aproape că îi smulse pistolul din mână, dar vârcolacul scoase un urlet cumplit şi slăbi strâsoarea, permițându-i vctimei să se elibereze. Trase din nou şi un nou urlet îi răspunse. Ce bine! Mori, javră scârboasă! Vârcolacul se prăbuşise în genunchi şi scotea scâncete dezlânate.

Mai avea un glonte. Cu puțin noroc, putea să-l bage şi pe acesta în jigodia puturoasă, dar după aceea?

După aceea.

Apăsă din nou trăgaciul, fără să mai ochească. Ce tâmpită! Ai ratat!

Dintr-o dată, se trezi cu bărbatul peste ea. Când se mişcase aşa de repede? Cum de-şi revenise aşa de repede, deşi vârcolacul aproape îl sufocase?

— Dă-mi pistolul!

Se supuse. Irosise ultimul glonț, ce porcărie!

Bărbatul scoase câteva gloanțe din centură. Butoiaşul zbârnâi ascuțit. Clic!

Vârcolacul se ridicase deja în picioare şi urla furios.
Salvatorul trase cele şase gloanțe atât de repede încât parcă ar fi mânuit un automat, nu un pistol cu butoiaş. Fruntea vârcolacului păru că explodează şi, mârâind, creatura se prăbuşi pe spate. Susan răsuflă uşurată însă neaşteptatul salvator încă mai avea ceva de făcut. Se ridică, împleticindu-se, încărcă din nou şi trase toate gloanțele în pieptul arătării. Repetă operațiunea încă de două ori, transformând cutia toracică a vârcolacului într-o tocătură de oase şi carne urât mirositoare.
— Eşti bine?! Întrebă, în cele din urmă, fixând noi gloanțe în găurile butoiaşului.
— Da. Cred că da.
O dureau picioarele îngrozitor. Şi nici antebrațul nu făcea mai bine, dar scăpase cu viață, nu? Deci nu avea de ce să se plângă. Oasele? Aveau să se refacă.
— Am ajuns la timp, chicoti bărbatul, aranjându-şi părul ciufulit. Chiar la timp.
Da, chiar la timp. Dacă ar fi venit cu un minut sau două mai devreme, poate că ea ar fi scăpat fără nici o zgârâietură. Sau poate că deznodământul luptei ar fi fost mult mai dramatic. În fine, nu mai avea rost să comenteze. Hei, păpuşă, ai scăpat cu viață din ghearele unui vârcolac. Nu e puțin lucru.
— Tu?!
— Sunt bine. Nu e cazul să-ți faci probleme din cauza mea.
— A fost un vârcolac. Un nenorocit de vârcolac.
— Mda.
Acum avea ocazia să-l studieze mai bine. Era chiar drăguț. Avea trăsături fine şi nu părea mai bătrân de patruzeci de ani. Şi părul blond, cu bărbuța asta. Chiar că-i stătea bine. Arăta mult mai bine decât Brad Henderson. Brad Henderson sau ce-o fi fost el.
— Ce grozăvie.
— Da. Un vârcolac.
— Ştiai?!
Nu se simți în stare să continue întrebarea.

— Da, ştiam, rosti sec bărbatul.
Ceva din felul lui de a fi i se părea foarte familiar. Ceva nedefinit. Se simțea ca şi cum l-ar fi cunoscut de undeva, dar de unde?
— Eşti.
— Da?!
— Eşti. Blueinterest, nu-i aşa?!
Blueinterest. Da, Blueinterest. Cine altcineva.
— Susan?! Susan25?!
— Da.
Măi să fie, ce seară nebună. Fusese la un pas de a fi sfârtecată de ghearele şi colții unui vârcolac, un vârcolac care se ascunsese sub pielea unui bărbat pe care, dacă nu-l iubise, cel puțin îl simpatizase în mod deosebit. Suficient cât să piardă câteva minute pe zi pentru a-i urmări evoluția în cadrul „ştirilor sângeroase". Şi se văzuse salvată în ultima clipă de intervenția unui bărbat care nu era chiar atât de străin. Blueinterest. Poate că-i va ierta mârlănia de care dăduse dovadă atunci când îi refuzase avansurile deloc timide. Da, mârlănie. Fusese mârlănia lui, dar acum era mârlănia ei. Pentru că aşa se simțea. Ca şi cum ar fi comis cea mai mare măgărie.
— Hei.
— Da?! Suspină teatral bărbatul. Deci. Eşti Susan.
— Da. Îmi pare rău.
— Nu face nimic, s-a terminat.
— E. Mort?
— Nu ştiu. Încă nu pot şti. Posibil. Vârcolacii sunt mult mai imprevizibili decât se poate crede la prima vedere. Dar se pare că amicul nostru e mort. Cel puțin deocamdată. Nu trebuie să ne facem griji.
— Şi. De unde ai ştiut să vii aici?
— L-am urmărit o vreme pe amicul nostru. Era şmecher, foarte şmecher, dar i s-a înfundat. Un vârcolac îndrăgostit de carnea feminină, iată ceva ce nu ai ocazia să întâlneşti în fiecare zi. A făcut câteva greşeli şi asta l-a costat.

Zâmbi, lovind cu piciorul în trupul neînsuflețit.

— A profitat de faptul că restaurantul lui Brian a intrat în faliment şi a pus stăpânire pe el. Este o zonă puțin circulată, cel puțin după căderea nopții. Nu prea se înghesuie lumea să treacă pe aici după ora opt seara, nici chiar în timpul verii. Şi-a branşat clădirea la curent electric şi apă, ca un adevărat întreprinzător. Şi se pare că i-a mers. Cel puțin până acum poliția nu a făcut nici o legătură între cadavrele măcelărite şi restaurantul lui Brian.

— Nu a făcut nimeni legătura cu un vârcolac, preciză Susan, încercând să se ridice. Oh, futu-i.

— Doare?!

— Mă descurc, la naiba. Am avut şi zile mai proaste.

Reuşi să se sprijine de o masă, în timp ce Blueinterest continua, impasibil, să-i prezinte cazul vârcolacului. Băiatule, dă-mi o mână de ajutor, băiatule.

— Da, dar nu trebuie să învinuim pe nimeni. Nu prea mai crede nimeni în vârcolaci în ziua de azi, nu?

— Vârcolaci?! Nu, nu cred că sunt prea mulți care să creadă în aşa ceva.

— Eram de multă vreme pe urmele lui, dar. Oricum, chestia asta cu restaurantul a fost de milioane.

— Ce e cu cadavrul de la baie?

— Există un cadavru şi acolo?! Nu mă miră, deşi, sincer vorbind, mă aşteptam să-l fi aruncat pe undeva. Dacă cineva ar fi trecut, din întâmplare, pe aici şi ar fi descopeit cadavrul, atunci domnul vârcolac şi-ar fi pierdut frumoasa capcană. Dar acum a pierdut.

Vorbea liniştit, ca şi cum ar fi făcut asta zi de zi.

— Cine eşti, de fapt, Blueinterest? Cine eşti, tu, Blueinterest?

Bărbatul se mulțumi să privească în altă parte.

— Cred că trebuie să plecăm de aici. A fost o seară foarte grea pentru toată lumea.

— Vreau un răspuns, Blue. Vreau un răspuns. Trebuie să mi-l dai.

Blueinterest îi aruncă o privire distrată.
— Cum spuneam, mai bine te duci acasă.
— Nu. Vreau un răspuns. Vreau să aflu ce este cu pistoalele pe care le ai la tine. Vreau să ştiu ce căutai aici.
— Am venit să te salvez, nu e de ajuns?
— Ar trebui?! Nu ştiu, poate. Poate că ar trebui să mă duc acasă şi să-mi tratez rănile cu infuzii de muşețel şi cataplasme, să iau un pumn de somnifere şi să-mi închipui că nimic nu s-a întâmplat. Nu ştiu. Dar, sinceră să fiu, mă sperii, mă sperii îngrozitor, Blue, mă sperii mai mult chiar decât vârcolacul.
— Să mergem, Susan. Nu e bine să zăbovim prea mult aici, ce spui?
— Nu, nu e bine.
Îi întinse mâna. În ciuda luptei crâncene pe care o dusese cu vârcolacul, bărbatul arăta chiar foarte bine. Foarte. Întreg. Nici o rană, nici măcar o vânătaie. Susan privi spre gâtul bărbatului, acolo unde mâinile vârcolacului ar fi trebuit să lase vânătăi serioase. Nimic.
— Visez, să fiu a nabii.
Realiză, surprinsă, că picioarele o ajutau mai mult decât se aştepta. Nu era nimic grav.
Porniră spre ieşire. Ea în față, sprijinindu-se de brațul lui vânjos. Cine era, de fapt, salvatorul ei?
Îi simți răsuflarea în tâmpla dreaptă. Da, Blue, poți să mă săruți. Ai câştigat dreptul ăsta. Şi, dacă nu te deranjează să te tăvăleşti cu o femeie mai bandajată decât o mumie, o să primeşti şi mai mult.
Susan țipă scurt când vampirul îşi înfipse colții în gâtul ei. Nu durea, dimpotrivă. Simți chiar plăcere. O plăcere perversă. Gemu scurt când vampirul începu să se hrănească cu sângele ei şi, în timp ce ochii i se împăienjeneau, atinşi de aripa morții, Susan realiză că o zi începută prost nu are nici un motiv să se termine bine.

SFÂRŞIT